

"Nood doet bidden".

Overweging zondag 5 juni 2011.

'Nood doet bidden' een bekend spreekwoord.

Wanneer we in de penarie zitten, wanneer we tegenslagen of verlies te verwerken hebben of wanneer we een operatie ondergaan moeten of de examens voor de deur staan, enz.

dan zie je dat wijzelf en mensen om ons heen terug grijpen naar iets wat we van huis uit meegekregen hebben. We gaan bidden wat je daar dan ook onder mag verstaan.

We wenden ons tot Maria, vooral hier in het Venlose met de kapel van Genooij of tot God of een goddelijke macht die wij nog ergens van kennen.

Daar is niets mis mee.

Op momenten van 'crisis' hebben we iets nodig om ons aan vast te klampen of om een beroep op te doen.

Bidden kan in momenten van crisis die laatste strohalm zijn om je aan vast te klampen. Bidden wil zeggen je zorgen toevertrouwen aan God of een goddelijke macht om er van bevrijd te worden, om er vrij van te komen.

Het is een uitwisseling: je vertrouwt je zorgen toe aan God en je stelt je ter beschikking van God: niet mijn wil maar wat U wilt zal geschieden.

Zeg me God, wat ik moet doen.

En daarin staan we niet alleen.

Jezus bidt in zijn zwaarste uren tot God om hem te besparen voor zijn beproevingen.

En nu hij weggaat uit de wereld weer tot God.

Maar nu bidt hij voor ons.

Hij heeft zelf aan den lijve ondervonden hoe zwaar het kan zijn in deze wereld, hoe moeilijk wij het kunnen hebben.

Wanneer je mensen spreekt in moeilijke situaties kan het zijn dat mensen zeggen; dat alles wat hen overkomt zo erg is dat ze niet meer kunnen geloven in een goede God en daardoor niet meer kunnen bidden.

of

mensen hebben juist WEL steun aan een God die beloofd heeft 'ik zal met jullie zijn alle dagen van jullie leven' .

Of je nu je geloof verloren hebt of dat je wel nog gelooft: Voor beiden geldt dat er mensen moeten zijn die zich om jou, of om mensen die in problemen zijn of in een crisis zitten, bekommeren en bij jou of bij hen willen blijven.

Mensen die tijd vrijmaken voor anderen. Tallozen in onze samenleving doen dat. Mantelzorgers, vrijwilligers van de Zonnebloem, bezoekgroepen in parochies en geloofsgemeenschappen, mensen die zich inzetten voor mensen aan de rand van de samenleving.

Want alleen in mensen wordt waar dat woord van God: 'ik zal met jullie zijn' omdat God geen andere handen heeft, geen andere voeten, geen andere woorden dan onze woorden om mensen te steunen, te troosten en te helpen.

Dat mensen daarnaast ook in deze tijd nog steun vinden in gebed is ook van grote waarde.

De vraag is alleen 'wat bedoelen we in deze tijd met bidden?' Wat is bidden en wat is dat een gebed uitspreken?

Natuurlijk is bidden het opzeggen van een gebed, of in stilte praten met God of wandelen op de hei om tot rust te komen. Bidden is ook een kaarsje opsteken bij Maria, steun vragen aan Antonius of tot God, Allah, de Boeddha of Krishna, Vishnu of welke hogere macht dan ook. Want bidden en gebed is niet alleen iets christelijks, het zit in alle religies

Bidden is ook de handen uit de mouwen steken. Er zijn voor de ander al mantelzorgen, belangenbehartiger, arm om iemand schouders, een boodschap doen voor de man of vrouw op de hoek, zorgzaam zijn voor je kinderen

Bidden is meer dan of zelfs bidden is juist niet het slaafs opzeggen van een Onze Vader of een Wees Gegroet.

Bidden is: er zijn voor de ander zoals de naam JHWH dat ook betekent. Bidden geeft een betrekking aan, is een wederkerig gebeuren. Het is iets dat mensen verbindt met elkaar en met hem die groter is dan wij kunnen denken zoals Anselmus ooit betoonde.

Nood doet bidden. Maar wanneer ons bidden alleen maar 'halen' is. Wanneer bidden alleen maar er is om te verkrijgen dan schort er iets aan ons bidden. De slogan van de disjockey; u vraagt, wij draaien, gaat niet op voor God. God is geen sinterklaas bij wie we ons verlanglijstje kunnen indienen.

Bidden is ook: danken voor wanneer het wel goed gaat, EN bidden is: de handen uit de mouwen steken en aan de slag gaan om te doen wat gedaan moet worden: de liefde voorgeleefd door Jezus van Nazareth, geciteerd door Mohammed en neer geschreven in Heilige Koran, gepraktiseerd door de Boeddha en die grote namen uit de diverse religieuze tradities, waarmaken aan medemensen.

Want in het waarmaken van de liefde, daarmee maken we waar de naam van JHWH dat wil zeggen ik ben die is en ben met jullie alle dagen.

Jezus maakt zich zorgen om ons. Wellicht dat de Geest van Pinksteren maakt dat ons bidden een oprecht bidden wordt: niet alleen maar halen maar bovenal brengen. Iets van een wederzijdse gebeuren.

De crisis was groot. De apostelen kropen bijeen.

Mogen wij elkaar ook opzoeken, niet verlamd door onmacht maar juist met de geestkracht van Jezus om aan de slag te gaan om al biddend Gods liefde gestalte te geven. Wellicht dat juist in deze tijd daar de behoefte het grootst aan is.

Ik wil afsluiten met een gedachte die ik eens las van iemand in een revalidatiecentrum.

*Ik had God om kracht gevraagd om succes te oogsten;
Hij heeft mij zwak gemaakt om mij deemoed te leren.
Ik had rijkdom gevraagd om geluk te bezitten;
Hij heeft me arm gemaakt opdat ik wijsheid zou verwerven.
Ik had een levensgezel gevraagd om niet eenzaam te zijn.
Hij heeft mij een hart gegeven om al mijn broeders lief te hebben.
Ik had gezondheid gevraagd om grote dingen te doen;
Hij heeft mij een kruis gegeven om betere dingen te doen.
Ik had macht gevraagd om in aanzien te staan bij de mensen;
Hij heeft mij onmacht gegeven opdat ik behoefte zou hebben aan God.
Ik had om dingen gevraagd die mijn leven zonnig zouden maken;
Ik heb het leven gekregen opdat ik met alle dingen blij kan zijn.
Nooit heb ik iets ontvangen van wat ik heb gevraagd;
maar ik heb alles gekregen wat ik had gehoopt.
Onder alle mensen ben ik het rijkst bedeed. Haast ondanks mijzelf
werden al mijn onuitgesproken gebeden verhoord.*